

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 13

1. Juli 1916

65. Aargang

Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen,
holdt ved Konferencen i København den 23. April 1916.

Jeg føler mig ligesom hjemme igjen efter at have været på en lang Missionsrejse i Norge. Jeg har de sidste 3 Uger rejst i Missions Tjeneste i Norge og i tre Byer afholdt Konference, ligesom vi gjør her i Aften, og jeg kan bringe en hjertelig Hilsen til Kirkens Medlemmer fra Søskende i det høje Nord. Bejret er ikke saa mildt deroppe som her; på flere Steder er Vinteren streng; men de Helliges Hjerter slaar i Norge varmt for Evangeliets Sag, og som en udsendt Herrens Tjener har jeg glædet mig meget i de norske Helliges Selskab. På min Reise besøgte jeg også Bergen og afholdt Konference i Forsamlingsbygningen, Vasseralvsgaten 1. Denne By blev som bekendt hærget ved en frygtelig Fldebrand den 15. Februar, der lagde henved Trediedelen af Byen i Aske. De nedbrændte Bydele var tilvisse et sorgeligt Stue; men de Hellige, af hvilke flere var mellem de brandlidte, er Herren inderlig taknemlige, fordi de fremdeles kan møde til Guds-tjeneste i Forsamlingshuset i Vasseralvsgaten.

Jeg ønsker, hvis I vil skænke mig Eders Opmærksomhed, at tale over et Emne, som man oppe i Norge anmodede mig om at tale over. Præsident Lundgreen (den foregaaende Taler) gjorde nogle Bemærknin- ger i Slutningen af sin Tale vedrørende det samme Emne. Spørgs- maalet er: Hvor skal de Hellige opholde sig efter Kristi anden og her- lige Gjenkomst til Jordens i de tusinde Aar, der omtales i Skriften? Skal de opholde sig i Himlen eller på Jordens? Mange udenfor vort Samfund har i den senere Tid talt og skrevet angaaende dette Emne, men de har ikke været vejledt ved ny Åabenbaring og har derfor ikke

funnet give tilfredsstillende Svar paa Spørgsmaalet. Foruden Kristens Ord til Velhønsning af Spørgsmaalet vil jeg anføre Profeten Joseph Smiths Ord, som er nedstrevne i den tiende af de 13 Trosartikler, der indeholder en kort Redegjørelse af vor Tro. Denne Trosartikel lyder saaledes:

„Vi tro paa Israels virkelige Indsamling og de ti Stammers Tilbageførelse, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika), at Kristus vil personlig regiere paa Jordens, og at Jordens vil blive fornhet og faa sin paradisiske Hærlighed.“

Dette er, hvad vi tror med Hensyn til „Tusindaarsriget“, i Overensstemmelse med, hvad vi læser i de første 6 Vers af det 20. Kapitel i Joh. Abenbaring angaaende denne hærlige Tidsperiode, hvilket jeg vil anmode enhver om at læse. Sangkoret har i et Par af de smukke Sange, de har sunget for os, henledt vore tanker til Zions Land som et ønskeligt Opholdssted for de Hellige i de sidste Dage, og Præsident Lundgreen henledte i sin Tale vore tanker til de Templer, som er opførte der, og til dem, der i Fremtiden vil blive opførte, hvor de Hellige bor og bygger. Nogle vil sige: Staar der ikke strevet i første Tessalonikerbrev, 4. Kapitel, 17. Vers, at de Hellige „skulle møde Herren i Lusten, og saaledes skulle vi altid være med Herren“. Jo, men med denne Udtalelse er der ikke sagt, at Herren, hvorved menes Jesus Kristus, altid skal forblive i Lusten, og ikke heller, at han med sine hellige Engle, og de Hellige, som møder ham, skal fare til Himmels igjen. Vi læser derimod i de hellige Skrifter, at Kristus ved sin Gjenkomst skal oprette en tusindaarig Fredsregjering paa Jordens, og at Jordens da skal faa sin paradisiske Hærlighed tilbage. Vi tror, at der vil komme en Tid, da de Hellige, som af egen fri Willie har valgt at følge Kristus, der kjøbte os ved sit udgydte Blod paa Korsset, skal „arve Jordens“ og leve i Fred og Fryd med vor Frelser paa Jordens i tusinde Aar. Profeterne forud var inspirerede af Guds Land til at forkynde disse Ting; det samme var Apostlene og nu sidst Profeten Joseph Smith. Apostelen Paulus hentyder i nogle af sine Breve til den Ejendsgjerning, at der i de sidste Dage skal blive et Folk beredt til at møde Herren i Lusten. De skal gaa Brudgommen i Møde, og som Følge af deres Trofasthed og Midkjærhed i Forkyndelsen af Rigets Evangelium før hans Komme skal de leve og regjere med ham her paa Jordens i de tusinde Aar, da Jordens skal faa sin paradisiske Hærlighed tilbage, og der skal herske Fred saavel blandt Dyr som blandt Mennesker. Herren lovede Israeliterne forud, at de, saasremt de vilde tjene ham, skulde faa Kanaans Land til evig Arv og Eje. Et saadant Øste kunde ikke blive opfyldt, medmindre de trofaste Israeliter, til hvem hin Forjættelse var given, skulde modtage Urvelodder i Palæstina efter Opstandelsen ved Kristi Komme. (Læs Ezeziel 37. Kap., 47. Kap., 6.—12. B.; og saa 43. Kap., 4.—7. B.) Ligeledes blev det saavel af Fortidens som af Nutidens Profeter forudsagt, at de Sidste-Dages Hellige skulde modtage Urvelodder i Zion i vest, nemlig i Amerika, et Land, der særlig skulde blive et forjættet Land for Patriarken Josephs reisfærdige Esterkommere. Vor Frelser

selv sagde i sin Bjergrædiken: „Salige ere de sagtmødige, thi de skulle arve Jordens.“ De Hellige i sordums Tid var besjælede af dette Haab, og det samme er de Hellige i vore Dage. Menneskene kunde blive bekjendte med alle disse Ting, hvis de kun vilde lytte til Guds Ejeneres Vidnesbyrd og undersøge de hellige Skrifter. Endsførst Kristenheden tror paa Kristi anden Tilkommelse, lægger den dog ikke meget Mærke til, hvad Skrifterne vidner om Forberedelsene, der skal gjøres før hans Komme, nemlig, at hans Evangelium skal blive gjengivet til Jorden i sin Renhed i „de sidste Dage“ og blive prædiket for alle Slægter, Nationer og Folk af et bemærklig Præstedømme; men denne Kjendsgjerning er saare vigtig. Jeg vil citere Apostelen Johannes' Ord i saa Henseende:

„Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelnen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, til alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, og som sagde med høj Rost: synger Gud og giver ham Eren, og tilbeder ham, som har gjort Himmelnen og Jorden og Havet og Vandernes Kilder.“ (Joh. Aab. 14: 6, 7.)

Denne Engel med flere Engle skulle i Henhold til Guds aabenbare Ord blive sendt til Jorden i de sidste Dage; Præstedømmets Myn-dighed skulle blive gjengivet til Jorden, og, som Frelseren profeterede: Rigets Evangelium skulle „prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk“; først da skulle Enden komme, de uguadeliges Ende og Enden paa nærværende Jordperiode, og Tusindaarsrigets herlige Tidsperiode skulle derefter komme. Kristus sagde ogsaa, at Gud ved Endens Tid vilde udsende sine Engle for at høste, førend han, „Menneskesønnen“, skulle komme i sin Herlighed tilbage til Jorden. Kristus bliver nemlig i Kristen bencænnet både som „Menneskesønnen“ og som „Guds Søn“, thi hans himmelske Fader var det alfuldkomne Herlighedens Menneske, i hvis Billede også vi, som har en jordisk Fader, er skabte. Kristus, hvis Moder var Jomfru Maria, var Guds enbaarne Søn. Dette er vor faste Tro og Overbevisning. Kristus var saa meget lig Faderen, at han sagde til Filippus: „Hvo, som har set mig, har set Faderen.“ Det er aldeles i Modstrid med Kristi og Kristens Vidnesbyrd at tro, at Gud, vor himmelske Fader, ikke er i Besiddelse af et Legeme saavel som Jesus Kristus. Det guddommelige er det sandt menneskelige herliggjort, thi det sande menneskelige er, hvad der er præget af Guds billede. Kristus opstod deraf også fra Graven med et herliggjort Legeme og satte sig i bogstavelig Forstand ved Faderens høje Haand. De ødle Sjælsegenskaber hos Mennesket var tilstede hos Frelseren, Guds enbaarne Søn, i fuldkommen Grad, thi disse ødle Sjælsegenskaber er det guddommelige hos Mennesket. Kristus kunde deraf som ingen anden glæde sig med dem, som var glade i Gud, og sørge med dem, som var bedrøvede.

Med Hensyn til Evangeliets Forkydelse førend Kristi andet Komme for at regjere paa Jorden i et Tusinde Aar, og med Hensyn til dette Kristi andet Komme, og tillige som Bevis for, at „Tusindaarsriget“ er et jordisk Tusindaarsrig og ikke et Tusindaarsrig i Himmelnen, vil jeg

oplæse følgende Skriftsteder, henholdsvis i Bibelen, Bagtens Bog og Bogen, kaldet: „Den kostelige Perle“, og jeg vil anmode alle om at lægge noje Mærke til disse Herrens Ord til os gjennem hans Ejendom, til hvem han aabenbarede sit Riges Anliggender.

„Og jeg saa, og se en hvid Sky, og paa Skyen sad der lig en Menneskesøn med en Guldkrone paa sit Hoved og en skarp Segl i sin Haand.“... „Og han, som sad paa Skyen, lod sin Segl gaa over Jordens, og Jordens blev hostet.“ (Joh. Aab. 14. Kap., 14. og 16. V.)

„Og jeg saa en Engel stige ned fra Himmelens, han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. Og han greb Dragen, den gamle Slangen, som er Djævelen og Satan, og bandt ham for tusinde Aar og fastede ham i Afgrunden og lukkede og forsegledte over ham, for at han ikke mere skulle forføre Folkeslagene, forend de tusinde Aar vare til Ende; derefter skal han løses en lille Tid.“ (Joh. Aab. 20: 1—3.)

„Arbejder dersor, arbejder i min Bingaard for sidste Gang — kalder for sidste Gang Jordens Indvænere. Thi i min egen bestemte Tid vil jeg komme ned paa Jordens til Dom, og mit Folk skal vorde forløst og regjere med mig paa Jordens; thi det store Millennium, om hvilket jeg har talet ved mine Ejendres Mund, skal komme.“ (P. B. 43. Kap., 28—30. V.)

... „Og i en Tid af et tusinde Aar skal Jordens hvile.“

„Og det stete, at Enok saa Menneskejordens Tilkommenlse i de sidste Dage for at bo paa Jordens i Rettsærdighed i en Tid af et tusinde Aar.“ (Moses Bog 7: 64, 65.)

Sammenlign hermed følgende Skriftsted:

„Og han skal gaa ud for at forføre Folkeslagene ved Jordens fire Hjørner, Gog og Magog, for at samle dem til Krig; deres Tal er som Havets Sand. Og de droge frem over Jordens Flade og omringede de Helliges Vejr og den elstede Stad. Og Ild faldt ned fra Himmelens fra Gud og fortærede dem.“ (Joh. Aab. 20: 8, 9.)

Ligesom Døberen Johannes beredte Vejen for Kristi første Komme, saaledes beredte Profeten Joseph Smith Vejen for hans andet Komme, og Præstedommet i „Jesus Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige“ forkynder ligesom Døberen Johannes og hans Disciple fordum, at „Guds Rige er kommen nær“, og Evangeliet bliver forkyndt „til et Bidnesbyrd for alle Folk“. Evangeliets Lærdomme er ligesom gyldne Ax, der alle kan plukkes, men som Menneskene i deres Uforstand endogsaa træder under Gud for at række efter det, som ingen Værdi har.

Vi, Sidste-Dages Hellige, tror, at vi i alle Ting maa blive vejledede af Guds aabenbarede Ord, og at det er nødvendigt for os at være i Besiddelse af den Helligaand for at kjende Guds Veje. Vi tror paa de selv samme evangeliske Principper som de Hellige fordum, og vi tror, at Præstedommet staar som Folnets Lærere og Vejledere. Med Hensyn til Lærerembedets Vigtighed har vi et udmerket Eksempel i Veretningen om den øetispiske Hofmands Daab i Apostlenes Gjerninger, 8. Kapitel, en Beretning, som ypperlig belyser dette Emne, og som enhver burde være fortrolig med. Vedkommende Hofmand havde været i Jerusalem for at tilbede, og paa Hjemvejen læste han i Esajas' Profeter, men forstod ikke alt, hvad han læste. Men Herren havde sendt sin Ejener Filip til ham for at forklare ham Skrifterne. Vi læser:

„Men Vandten sagde til Filip: „Gaa hen og hold Dig til denne Vogn!“ Og Filip løb derhen og hørte ham læse Profeten Esajas; og han sagde: „For-

staar Du ogsaa det, som Du læser?" Men han sagde: "Hvorledes skalde jeg kunne det, uden nogen vejleder mig?" Og han bad Filip stige op og sætte sig hos ham." (Ap. Gj. 8. Kap., 29.—32. B.)

Vi læser fremdeles, hvorledes Filip forklarede for Høfmanden en Profeti angaaende Kristi Forsoningsdød, og med denne Profeti som Udgangspunkt, forkyndte han Evangeliet om Jesus; og Høfmanden var ikke, som saa mange, sen til at rette sig efter Evangeliets Principper, da han fik Kjendstab til dem, thi vi læser:

"Men som de droge frem ad Vejen, kom de til noget Vand; og Høfmanden siger: "Se, her er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?" Men Filip sagde: "Dersom Du tror af hele dit Hjerte, kan det ske." Men han svarede og sagde: "Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn." Og han bød, at Vognen skulle holde, og de stege begge ned i Vandet, baade Filip og Høfmanden; og han døbte ham." (36.—39. B.)

Filip modtog ikke Betaling for at døbe den øetiopiske Høfmand. Han sagde ikke til denne mægtige Mand, om hvem det berettes, at han bestyrede alle Øetioper-Dronningens Skatte, at hvis han gav ham saa og saa meget, vilde han døbe ham; thi Evangeliets Gaver er ikke af den Natur, at de kan kjøbes eller sælges. Hvis nogen gjør Evangeliet til en Handelsvare, kan vi paa Forhaand vide, at vedkommende ikke er en Herrens Tjener. Kristus sagde til sine Apostle forдум med Hensyn til Evangeliet: "Modtager det for intet, giver det for intet."

Kristus sagde forдум, at "som det var i Noa Dage, saa skal det være ved Menneskesønnens Tilkomstelse". Ligesom Menneskene paa hin Tid forkastede Evangeliets Budstab, saaledes gjør de ogsaa nu; men de, som adlyder Herrens Besalinger og gaar ind ad den snevre Port, skal modtage det evige Livs Maadegaver. Jeg bevidner for alle, at jeg veed, at Gud og Kristus lever. Jeg veed ogsaa, at Kristus paanh har oprettet sin Kirke paa Jordens med "Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere", med andre Ord, med et bemhyndiget Præstedømme. Jeg veed, at Daaben og de øvrige Ordinancer, der bliver udførte indenfor Kirken, er de samme i Dag som forдум; og intet Menneske paa Jordens kan blive frelst i Guds Rige, undtagen han eller hun tror paa Evangeliet, omvender sig fra sine Synder og bliver døbt af en bemhyndiget Herrens Tjener med Neddypelsens Daab til Syndernes Forladelse. Og til hver af os, som er Medlemmer af Kristi Kirke paa Jordens, lyder Frelserens Ord og Formaning: "Hold fast ved det, Du har, for at ingen skal tage din Krone." (Joh. Aab. 3, 11.)

At Herren vil inspirere os og styrke os ved sin Land, saa at vi kan kjende hans Billie i alle Ting og stedse vandre paa Livets Vej, er min ydmyge Bon i Jesu Kristi Navn.

Tankesprog.

Den har den dybeste Tanke, som tror, at det er nødvendigt at afdyde Guds Besalinger.

De Undes Læber taler svigefulde Ord.

"I Læbers Forsyndelse ligger en ond Snare, men den retsfærdige kommer ud af Trængsel." (Sal. Ordsp. 12, 13.)

Det er velgjørende at læse nedenstaende Udtalelse i en Artikel i Maanedsskriftet »Unity« om de høje aandelige Interesser, som vort Folk hjemme i Utah er besjølet af. Maanedsskriftet udgives i Kansas, Mo., og gjør sig til Talsmand for „praktisk Kristendom“.

Artiklens Forfatter udtaler: „Næsten alle, som har besøgt Salt Lake City paa Gjennemrejse til Pacific-Udstillingen, taler om de høje aandelige Interesser, der gjør sig gjældende blandt Mormonerne i Salt Lake City, og de undrer sig derover. Man mener at finde Aarsagen dertil i Mormonernes stærke religiøse Tankeliv. Salt Lake City blev grundlagt af Folk, som var i højeste Grad religiøse. De giver Gud den første Blads i deres kirkelige Regeringssystem, og derved er saa at sige selve Lusten i Byen opfyldt af en aandelig Kraft og Indflydelse, der føles allevegne. Denne Mormonfolks Modtagelighed for aandelige Paavirkninger er bleven vedligeholdt hos dem lige siden deres første Profeters Tid, og alle, som er aandeligt vaagne, føler denne Indflydelse, saa snart de paavirkes af den aandelige Tanke-Atmosfære, i hvilken Mormonfolket bevæger sig.“

Vi er glade ved at høre en saa aabenhjertig og ørlig Udtalelse; thi det er i Sandhed sorgeligt, at kun saa forholdsvis saa Mennesker er villige til at anerkjende Sandheden, ligegyldig hvor den findes, og til at bedømme Menneskene — saa vidt det er os tilladt at dømme — efter de Frugter, som deres Virksamhed sætter. Det er et Bevis paa, at den sande kristelige Land er tilstede hos Menneskene, dersom disse er villige til at indrømme Sandheden, naar den viser sig, selv om det Folk, hos hvilket de finder denne gode aandelige Indflydelse, omtales ilde af saadanne, som er ukjendte med Forholdene, eller som i deres Indre er fordærvede og lastefulde. Det er let at finde Fejl og at kritisere, men hvor vanskeligt er det ikke ofte at tale godt om andre og rose dem, naar de forlænner det, i Særdeleshed naar vi derved gaar imod en ugudelig og letsindig Verdens Dom.

Uretfærdig Kritik og løgnagtige Beskyldninger har til alle Tider været de mest brugte Vaaben mod Sandheden, hvorved der er paaført Millioner af ørlige og oprigtige Mennesker Sorg og Videlse, ja endog Døden.

Det var denne ondsindede Kritik og uretfærdige Fremgangsmaade, som var Skyld i, at mange af Oldtidens Profeter led Martyrdøden, at Kristus, Verdens Frelser, blev forsøstet, at næsten alle hans Apostle paa grusom Maade blev ihjelstaaede, og at Guds Kirke og Rige, som var opbygget af Kristus og Apostlene i Tidens Midte, blev udryddet af Jorden. Det var denne ondsindede Kritik af de første Kristne, som førte til, at Mænd, Kvinder og Børn blev brændte paa flammende Baal eller paa anden rædselsfuld Maade bragte til en for tidlig Død,

og alt dette, fordi de trods Verdens Modstand tillod sig at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende og at udføre de Gjerninger, som de følte vilde blive til Gavn og Belsiguelse for dem, og fordi de forhndte, at alle, som vilde udøve de samme Ketsærigheds Handlinger, paa lige Vis vilde blive højlig velsignede.

Hvor sandt er det ikke, at de, som er aandeligt sindede og i Harmoni med Sandhedens Principper, er modtagelige for de velsignende aandelige Indflydelses, som omgiver dem, hvad enten de opholder sig i kristne eller i hedenske Lande. De rene af Hjertet er altid i deres Sjæls Ænderste i Harmoni med al Sandhed og Ketsærighed og alt, hvad der er godt, og de gribet det, naar som helst og hvor som helst det viser sig for Sindets indre Blikke. Men paa den anden Side er Tyven, Løgneren, Sædelighedsforbryderen, Morderen og alle de, som pønser paa det onde, og som er sordarvede i deres Sjæle, tilbøjelige til kun at blive paavirkede af de Indflydelses, som er i Harmoni med deres Natur, og selv om de ser det gode, taler de dog ilde om det; thi, som der staar skrevet i Pauli Brev til Titus:

"Alt er rent for de rene; men for de besmitede og vantro er intet rent, men baade deres Sind og Samvittighed er besmittet. De sige, at de kjende Gud, men med deres Gjerninger fornægte de ham, vederstyggelige, som de ere, og ulydige og uduelige til al god Gjerning. (Tit. 1: 15, 16.)

Pauli korte Brev til Titus er i det Hele taget meget belærende og formanende med Hensyn til Sandhedens, Ærbarhedens og Ketsindigheds Principper, som er det eneste Grundlag for et sundt og sandt Menneskeliv, der kan udvikle sig henimod det fuldkomne og bringe Menneskene til at nyde Guds Aands saliggjørende Indflydelse.

(Uddrag fra en Artikel i »Liahona«.)

— Hjemmets Bryd er Renlighed; Husets Ære Gjæstsfrighed. Fromhed er dets bedste Glands; Tilsredshed Lykkens lyse Krands.

— Den er ikke fattig, som har lidet, men den, som aldrig kan faa nok.

— Din Livsstjæbne kan ikke blive forandret ved, at Du ærgrer Dig over de Fejtagelser og Misgreb, Du har begaet i Fortiden, men kun ved, at Du ikke gjentager disse Fejtagelser i Fremtiden.

— Gjør lidt ad Gangen. Vil Du gjøre alt paa een Gang, spænder Du over mere, end Du kan magte, og Resultatet af dit Arbejde kan ikke blive godt.

— Virksomhed med Standhaftighed og Tro tilsammen vil altid blive kronet med Fremgang.

— Et venligt „Nej“ er bedre end et tvært „Ja“.

Lørdag den 1. Juli 1916.

Sangens Indflydelse.

Før de Sidste Dages Hellige hører opbyggende Sang og Musik med til Troslivet saavel ved den hjemlige Urne som paa de Steder, hvor vi samles til Gudsdyrkelse, saavel i Bions Land som i de forskjellige Missionerude i Verden, og Ufthengelse af smukke evangeliske Sange udgjør til en vis Grad en Del af vor Gudstjeneste.

Mange af de Tusinder Turister, som fra Aar til Aar har besøgt Utahs Hovedstad og derved haft Lejlighed til at høre Kjæmpeorgelet i det store Tabernakel, har med stor Begejstring udtalt sig om den himmelske Indflydelse, de ved at høre det har følt sig berørt af, og de har omtalt det som en enestaaende Oplevelse i deres Liv. Mangt et haardt Hjerte er blevet rørt, og mange Glædestaarer har været Kinden under Indflydelse af Sangen og Musikken, der kun er frembragt af usuld-komne Mennesker, men desuagtet har lydt, som om Engles henrivende Stemmer deltog deri. Det er imidlertid med Sangen som med Prædiken; „Bogstaven ihjelslaar, men Aanden levendegjør“. (2. Kor. 3, 6.) Paa et andet Sted striver den samme Apostel: „Seg vil synde med Aanden, men jeg vil og synde med Forstand.“ (1. Kor. 14, 15.) Det var under Aandens opmunrende Indflydelse, at Paulus og Silas i Midnattens stille Time bad og sang Gud Lovsange i det skumle Fængsel, ved hvilken Lejlighed den Almægtige paa sin egen bestemte Maade talte til sine synlige og haardhjertede Børn, idet han lod Forden rygte, saa at Fængslets Døreaabnedes, og de to uskyldige Fanger blev satte i Frihed, medes den af Skræk slagne Bogter faldt skjælvende ned for de to ydmige Guds Mænd, som senere ledede Stokmesteren og hans Familie gjennem Døren, Daaben, der er den „trange Port“, som fører til Guds Rige, men som enhver, baade fattig og rig, en Gang før eller senere maa gaa igjennem for at naa frem til Frelse og Ophøjelse hos Gud. Under de mange lignende Trængsler, som de Sidste Dages Hellige har udstaet for deres Tros Skyld — naar de er blevne drevne fra Sted til Sted af en ubarmhjertig og rasende Pøbelhob, og naar de paa deres mørksommelige, lange Færd over de øde, nøgne Sletter vandrede til Stedet mellem Bjergene hist i vest — var Sangens jublende Toner det, som holdt Modet oppe, styrkede den trætte Vandrer og gav ham Udholdenhed til at ile fremad til Stedet, hvor Haabets Stjerne vinkede, og hvor Hvilen og Freden ventede ham. Det er næsten som et Ekko fra hine Dage, der naaer vort Øre, naar vi nu og da i Stilhed lytter til Sangen:

„Kom, Hellige, fremad og frygter ej,
Kun med Mod fremad drag!
Skjønt tornestrøet kan synes denne Vej,
Gud er med Dig hver Dag.

Øs bedre er at jage væk
Unhyttig Kummer, Kval og Skæf,
Og Fryd bor da i hver en Sjæl,
Alt er vel, Alt er vel."

Kjære Søskende! Da vi fremdeles vandrer i den lave Dal, hvor Prøver og Modgang møder os paa vor Vej, lader os da følge vor øedle og tapre Forgjænger, Apostelen Paulus' smukke Eksempel og synde aandelige Sange og Løvsange til vor Skabers Pris, saavel paa de Steder, hvor vi samles for i Hellighed at dyrke og tilbede Gud, som i Hjemmet, hvor den største Fred og Glæde bør findes. Paa forstjellige Steder i Missionen findes ypperlige Sangkor med dygtige Ledere, hvis ihærdige Arbejde har været og er en stor hjælp ved Evangeliets Forkyndelse i disse Egne. Vi beder derfor alle Sangere at tage Del i dette hellige Arbejde, da vi behøver deres Bistand i Missionens Tjeneste; thi som alle veed, er Arbejdsmarken stor, men „Arbejderne ere faa".

Vi har nylig ladet en ny Udgave af Søndagskole-Sangbogen trykke, som vi herved henleder Søskendes og Venners Opmærksomhed paa og medgiver vor bedste Anbefaling. Denne lille Sangbog, der særlig er beregnet til Brug i Søndagskolerne i den skandinaviske Mission, kan ogsaa med Fordel anvendes ved andre Lejligheder, hvor det danske-norske Sprog bruges, og hvor de Hellige samles for at lovpriise Skaberens hellige Navn. Vi har i denne Udgave tilføjet flere smukke, indholdsrike Sange og haaber, at den lille Samling, der bør ejes af ethvert af Kirkens Medlemmer, maa bringe en lignende Glæde og Fryd til de Helliges Hjerter som den, Englene beredte Hvirderne paa Juda Sletter, da de bebudede Forløserens første Komme og sang den første Julesang. Vi haaber ogsaa, at denne Udgave ligesom de tidligere maa vinde Sangens Underes Bisald. Lad os stedse have i Minde, at Hjertets Sang er som en Bøn til Gud, der vil blive besvaret og bringe rigtige aandelige Belsignelser til os.

Hans G. Christiansen.

Forsaarskonferencen i Aarhus.

Konferencens første Møde Lørdag den 27. April, kl. 8 Aften, aabnedes med Uffsyngelse af Sangen Nr. 6: „Nu Israels Gjenløser" og Bøn af Aeldste Andrew Mollerup. Konferencepræsident Peter M. Lundgreen bød de tilstedeværende velkommen og sagde, at Mødet nærmest vilde blive et Grensrapport-Møde.

Missionspræsident Hans G. Christiansen bragte en Hilsen fra de Hellige i de norske Konferencer og fra Kirkens Medlemmer i København. Forstanderne for Randers og Esbjerg afgav Rapporter og meddelte, at der var mange trofaste Hellige i disse Grene. Det fremgik af Rapporterne, at Forstanderne havde virket med Midtsærhed i deres ansvarsfulde Kaldelser.

Konferencepræsidenten udtalte, at der var mange pligttopsyldende Hellige i Aarhus Gren. Personlig følte han sig lykkelig ved at arbejde i Herrens Tinggaard. Han rapporterede ogsaa tilstanden i Odense og Silkeborg Grenene paa de respektive og fraværende Forstanderes Begne. Sangen Nr. 272 blev sangen, hvorefter Eldste Orville H. Larsen meddelte, hvad han havde udørt de fire Maaneder, i hvilke han havde virket som Missionær i Konferencen. Eldste Andrew Mollerup gav dernæst en Beretning angaaende sin Virksomhed blandt Søstende og fremmede.

Missionspræsident Christiansen sang en Sang. Det glædede ham mere, end Ord kan udtrykke, at være funden værdig til at virke som en udsendt Herrens tjener i den skandinaviske Mission, og han haabede, at Herren vilde forunde ham at leve mange Aar endnu og virke for Guds Riges Fremgang. Han sagde, at Kirken skalde opbygges saavel i timelig som i aandelig Henseende, og at de Hellige burde betragte det som et Privilegium at kunne bistaa Kirken ved frivillige Tjenedetringer. Sangen Nr. 269 blev sangen, hvorefter Eldste Christen Sørensen sluttede Mødet med TakSIGelse.

SøndagsSkole-Konferencen Søndag den 30. April.

(Rapport af Skolens Sekretær og Kasserer M. Johansen.)

Konferencemødet aabnedes med Ufryngelse af Sangen: „Vær velkommen“ og Bøn af Br. Christensen. Sangen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung“, blev sangen.

Konferencepræsidenten bød de forsamlede velkommen, hvorefter SøndagsSkolens Bestyrer, N. P. Thomsen, afgav Beretning om Skolens Virksomhed. Klasserne udhørte nu et godt og velvalgt Program. Sangen: „Moders Navn er en himmelst Lyd“, blev sangen, hvorefter Broder Knud Sørensen gav sit Vidnesbyrd med Hensyn til Evangeliets Gud-dommelighed.

Konferencepræsident Lundgreen foreslog nu SøndagsSkolens Bestyrelse, Lærere og Lærerinder til Opholdelse. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne ved Haandsoprækning.

Søster Gudrun Thomsen sang en Solo, hvorefter Sangen: „Kjære Barn“, blev sangen. Missionspræsident Christiansen talte nu til Skolen og de tilstedeværende angaaende Præstedommets Virksomhed lige fra det første Præsidentskab og til Brødrene, der virkede som Lærere i SøndagsSkolerne og andre kirkelige Organisationer. Han opmuntrede Skolens Funktionærer til at fortsætte i den øde Gjerning: at bibringe Børnene Kundskaber om Evangeliets frelsende og lykhaliggjørende Principper. Han udtalte sin Belsignelse over SøndagsSkolen og bad Herren velsigne Kirkens Medlemmer. SøndagsSkole-Konferencen sluttede derpaa med Ufryngelse af Sangen: „Der er Skønhed“, og Bøn af Eldste Orville H. Larsen.

Konferencemødet Eftermiddag Kl. 2.

Sangen Nr. 43 blev sangen, hvorefter Eldste Christen Larsen aabnede Mødet med Bøn. Grensforstander Jens Madsen fra Esbjerg

fremholdt Nødvendigheden af, at enhver for sig undersøgte, hvilken Religion der var den sande, for at kunne være i Stand til at efterleve Herrens Bud, som de indeholdes i Kristi Evangelium. Eldste Andrew Møllerup fremhævede, hvor nødvendigt det er, at ethvert Medlem af Kirken bliver vejledet af den Helligaand i alt, hvad der vedrører Evangeliets Værk. Han forklarede, paa hvilken Maade vi i Henhold til Guds aabenbarede Ord kunde finde Sandheden, og forklarede tillige, at enhver, som holdt Præstedommet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, havde modtaget det som Følge af den Fuldmagt, der oprindelig var givet Herrens Profet Joseph Smith, og som siden den Tid i en uasbrudt Kjøede har været beseglet paa andre ved Haandspaulæggelse. Han formanede alle Kirkens Medlemmer til at holde sig nær til Herren og øre den Pagt, de havde indgaaet med ham. Sangen Nr. 243 blev sungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen foreslog nu Kirkens Hovedautoriteter og Missionens Embedsmænd til Opholdelse. Alle Forslagene vedtoges enstemmigt ved Haandsoprækning. Fremdeles, at Peter M. Lundgreen blev op holdt som Præsident over Aarhus Konference, Orvill H. Larsen som Konferencesejretær, Andrew Møllerup som omrejsende Eldste, Lars Larsen som Forstander for Odense Gren, Jens Madsen som Forstander for Esbjerg Gren, Jens Christensen som Forstander for Randers Gren og Carlsen som Forstander for Silkeborg Gren.

Sangen Nr. 112 blev nu sungen, hvorefter Eldste Christen Sørensen fra Aalborg talte paa en oplysende Maade om Evangeliets frelsende Kraft.

Missionspræsidenten forklarede Kirkens ypperlige Organisation. Kristus er „Menighedens Hoved“, og han gav Joseph Smith Magt til at oprette sin Kirke paa Jordens i forrige Aarhundrede, og Præstedommet administrerer paa Kristi Begne.

Kor og Församling sang Nr. 191, hvorefter Broder Jens Christensen sluttede Mødet med Tak sigelse.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Sangen Nr. 266 blev sungen, hvorefter Br. Christian Rasmussen åbnede Mødet med Bon. Koret sang en speciel Sang.

Præsident Lundgreen holdt en oplysende Tale angaaende vore første Forældre og Syndefaldet. Det var Guds Hensigt, at Menneskene skulde blive i Stand til at skjelne godt fra ondt. Han paaviste, at Kristi sande Evangelium havde været borttaget fra Jordens lige fra den første kristne Tid, indtil det blev gjengivet med stor Kraft til Profeten Joseph Smith. Han fremholdt den bibelske Profeti angaaende en Engel, som i de sidste Dage skulde have „et evigt Evangelium at forkynde for alle Slægter, Stammer, Nationer og Folk“; fremholdt, hvorledes denne Profeti var bleven opfyldt, samt hvorledes Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog henholdsvis det aroniske og det højere eller melchizedekiske Præstedommes Fuldmagt. Kristi Kirke fandtes atten paa Jordens med de samme Embedsmænd, som fandtes i Kirken i forrige Dage.

Missionspræsidenten talte derefter om, hvad der forstodes ved den nye Pagt, som Herren vilde indgaa med Forjættelsens Børn i de sidste Dage. Vi levede i en Tid, da mange af Profeterne i saavel det gamle som det nye Testamente blev opfylde. Han nedbad sluttelig Herrens Besignelse over alle. Koret sang, og Eldste J. J. Samuelson sluttede Mødet med Taksigelse.

Grensmødet Mandag den 1. Maj.

Sangen Nr. 12 blev sungen. Eldste Andrew Møllerup holdt Bon. Nr. 132 blev sungen. Kredslærerne i Aarhus udtalte sig angaaende deres Virksomhed og Forholdene blandt Søskende. Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Margrete Jensen, afgav Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar og udtalte sig forhaabningsfuldt med Hensyn til Foreningens fremtidige Virksomhed. Søster Kristine Thomsen udtalte sig ogsaa med Hensyn til Foreningen. Hun sagde, at de Søskende, som Søstrene besøgte, næsten uden Undtagelse følte sig vel i Evangeliet. Konferencepræsident Lundgreen foreslog derefter Søstrene i Præsidentstabet over Foreningen samt Kredslærerne til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne ved Haandsoprækning. Sangen Nr. 39 blev sungen, hvorefter Missionspræsidenten fremholdt til de Helliges Overvejelse den fuldkomne Organisation af Kirken. Han gav praktiske Raad til Kredslærerne og Lærerinderne i den kvindelige Hjælpeforening. Han formanedede Brødrene, som holdt Præstedømmet, til nøje at vakte paa sig selv med Hensyn til, hvorledes de udøvede den dem givne Autoritet. Han omtalte endvidere Nødvendigheden af, at vores Bønner bliver opsendte til Herren i Oprigtighed, Ydmighed og Forståndighed, og at de Hellige takker og priser Herren for alle hans Velgjerninger. Sangen Nr. 120 blev sungen, hvorefter Br. Wilsord Samuelson sluttede Mødet med Taksigelse.

Ungdomsforeningens Konferencemøde.

De unge Mænds og unge Kvinders Forening havde deres Møde Tirsdag Aften den 2. Maj, ved hvilket Foreningens Præsident, Wilsord Samuelson, og øvrige Bestyrelse blev foreslaaede til Opholdelse i deres Stillinger. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne ved Haandsoprækning. Et udmærket Program blev udsørt, hvorefter Søstrene i Foreningen og Søstrene i den kvindelige Hjælpeforening i Fællesslab serverede Forfristninger. De tilstedevarende tilbragte derefter Resten af Tiden paa en fornøjelig, selfstabelig Maade.

Orville H. Larsen,
Konference-Sekretær.

— Den aandelig overlegne Mand ønsker at tænke, før han taler, og overveje, før han handler. Confucius.

— Hjernen er døv, naar Hjertet er stumt.

— Skriv Fornærmelser i Støv, men Venlighed i Marmor.

Lagnens Samfundsnedbryndende Virkninger.

Matthew Hale udtales sin stærke Afsky for Løgnen paa følgende filosofiske Maade:

„At lyve er at synde grovt mod Gud, som gav os Tungen til der med at føre sand og ikke falsk Tale. At lyve er at synde mod Menneskeheden, thi der, hvor der intet Hensyn bliver taget til Sandheden, kan der ingen gjensidig Tillid være mellem Menneskene.“ Hvis en Løgners Ord bliver opfattede som Sandhed, kan der opstaa de værste Følger af de Handlinger, som bliver udførte paa Grundlag af slige falske Vidnessbyrd. Dersor er Menederens Løgne nogle af de værste, som den enkelte eller endog hele Nationer kan lide under. Løgnagtige Mennesker burde foragtes af Samsundets hederlige Mennesker lige saa meget som Tyven; thi en Løgner er en Tyv, idet han er Skyld i, at den gjensidige Tillid og de indbyrdes gode Følelser mellem Menneskene bliver forstyrrede i kortere eller længere Tid, og at den eller de, om hvem der er løjet, bliver betragtet med mistænksomme, ja maaßke endog med foragtende Blikke. Ligesom Løgnens Fader selv, Djævelen, en Gang skal bindes og fastes i Afgrunden, saaledes burde alle overbeviste Løgnere være hjemfaldne til borgerlige Straffe. Dette vilde bevirk, at mange sit mere Respekt for Sandheden, end de nu har. En vanemæssig Løgner burde ikke bevæge sig frit i det menneskelige Samfund, thi kun de, som kjender ham, kan vogte sig for ham. Et Menneske kan, som bekjendt, komme saa meget i Vane med at lyve, at det ligefrem er vanskeligt for ham at sige Sandheden, selv hvor han ikke kan have mindste Fordel ved at lyve. Tilsidst vil ingen tro et Ord af, hvad han siger, selv om han som en Undtagelse fra Reglen en Gang imellem siger Sandheden. Historien om Hyrdedrenge er jo bekjendt. Han raabte saa øste til de andre Hyrdedrenge, at Ulven kom, uden at det var Tilsældet, saa at de, da den for Ulven kom, ikke tog Hensyn til hans Raab. Løgnens Ejendomme er tilvisse at beklage. Deres Bon er alle hederlige Menneskers Foragt, og evig Fordommelse, hvis de ikke ombender sig, thi „de fejige og utro og vederstyggelige og Morderne og de utugtige og Troldkarlene og Afgudsdyrkerne og alle Løgnerne, deres Bod skal være i Søen, som brænder med Flid og Svovl“. (Joh. 8. 21, 8. V.)

At lyve om vores Medmennesker burde være strafbart efter Loven. Det ottende Bud lyder: Du skal ikke sige falsk Vidnessbyrd imod din Næste; og som Luther siger: „Vi skulle frygte og elste Gud, saa at vi ikke falstelig lyve paa vor Næste, forraade ham, bagtale ham eller slappe ham ondt Rygte.“ Apostelen Paulus siger: „Aflægger Løgn og taler Sandhed, hver med sin Næste, esterdi vi ere hverandres Lemmer.“ (Ef. 4, 25.) Apostelen Jakob siger: „Taler ikke ilde om hverandre, Brødre; den, som taler ilde om sin Broder og dømmer sin Broder, taler ilde om Loven og dømmer Loven.“ (Jak. 4, 11.) Mange Mænd har udtalt helcende og visdomsfulde Ord med Hensyn til Vigtigheden af, at Menneskene beslitter sig paa at tale Sandhed og vise sig fra den

sande Side i hele deres Opræden. David siger: „Bevar din Tunge fra ondt, og dine Læber, at de ikke tale Sviг.“ (Salm. 34, 14.) Salomon siger: „Bedre er en fattig, som vandrer i sin Oprigtighed, end den, hvis Læber ere forvendte, og som tilmeld er en Daare.“ (Ordspr. 19, 1.)

Løgnen virker altid samfundsnedbrydende. Det er af højeste Vigtighed, at Menneskene i al Oprigtighed holder sig til Sandheden. Sandheden er frigjørende. Kristus udtalte dette. Han var „Sandheden“ personificeret. „Den, som er af Sandhed, hører min Røst“, sagde han. Gud alle vilde høre Hjærdens Røst, følge ham og adlyde hans Besalinger og blive delagtiggjorte i det evige Livs Maadegaver.

Niels F. Green.

Ærlighed alene vil ikke lede til Frelse i Guds Rige.

(Af Vældste Henry H. Blood.)

Det siges somme Tider af Folk, der ikke tror paa Evangeliet, som vi forkynder, eller paa Nødvendigheden og Kraften af Evangeliets Ordinancer, at hvis en Mand handler ret og ærligt oversor sine Medmennesker, da vil alt blive vel med ham herefter. Der er noget sandt i denne Udtalelse, men det er ikke den hele Sandhed. Der er en retsædlig Gud, og enhver Mand vil modtage en Belønning for det gode, han gjør. Hvis han er ærlig, vil han modtage de ærliges Belønning. Hvis han er dydig, vil han haade i denne og den næste Verden modtage den Belønning, som de dydige saar. Hvis han er sanddru, vil han modtage de Belsignelser, som bliver sandhedskjærlige Folk til Del. Og saaledes videre med andre af de kristne Ærder, som Apostelen Paulus nævner, og som er fremsatte i Kirkens trettende Troartikel, i hvilken det hedder: „Vi tro, at vi bør være ærlige, sanddrue, kyfse, velgjørende, dydige, oprigtige og gjøre godt mod alle.“ Mennesker, som ikke tilhører Kirken, kan godt indensor deres Omraade gjøre disse Ting og rette sig efter disse Morallove, og adskillige af dem gjør det maaſte lige saa vel som mange af Kirkens Folk. Men disse Love vedrører det almindelige Samfundsliv i denne Verden; de vedrører vores jordiske Forbindelser med Menneskene; de tilhører den „terrestrial“ Plan, og alene at rette sig efter disse Principper vil bringe en Belønning af en „terrestrial“ Karakter, der, sjøndt den er herlig, dog ikke er Guds Riges Herlighed. Hæderlige Mennesker, som lever paa Jorden, er berettigede til den „terrestrial“ Riges Belønning og Herlighed, men ligesom Maanens Ølands er mindre end Solens, saaledes er og denne Herlighed mindre end Guds Riges.

De, som ønsker at modtage en „celestial“ Belønning og Herlighed, maa adlyde højere Love, aandelige Love, som Herren regerer efter i den hinsidige, evige Verden. Vi kan ikke tilsidese sætte de første evangelistiske Principper: Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave eller undlade at iagttagte alle andre evangelistiske Ceremonier og Ordinancer, hvad nogle mener, at vi kan og i Fremtiden

vil. Aldeles ikke! Disse forstjellige Ordinancer maa alle udføres, thi de er givne os ved Abenbaring og er ikke Menneskepaafund. Jeg bevidner for Eder, at ikke een af dem kan eller vil blive affskaffet eller udført paa anden Maade.

Tro er det Kraftprincip, som fører Menneskene til det højere Rige. Hvis Menneskene har Tro i deres Hjerter, vil de ombende sig fra at synde, og de vil anraabe Herren om Raade, som de angergivne Føder gjorde paa Pinsedagen, da de, efter at have hørt Peters Prædiken, raabte som med een Rost: „J Mænd og Brødre, hvad skulle vi gjøre?“ Naar Menneskene udover Tro og henbender sig til Herren med det samme Spørgsmål paa Læberne, vil Svaret ogsaa blive det samme som paa hin Dag: „Ombender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Eders Synders Forladelse; og J skulle faa den Helligaands Gave.“ Saaledes bliver Daaben Døren til Guds højere Rige. Uden at modtage denne Ordinance kan ingen blive frelst og herliggjort. Daaben, forbunden med Haandspaalgæggelse for den Helligaands Gave, vedrører paa særlig Vis Menneskets aandelige Væsen. Modtagelsen af disse Ordinancer i Jesu Kristi Navn er absolut nødvendig, for at Menneskene kan komme i inderlig Forbindelse med Gud og modtage hans Riges Belsignelser. Af denne Grund er det af yderste Bigtighed, at nævnte Ordinancer og andre evangeliske Ordinancer bliver iagttagne. De er af en evig Natur og vil derfor steds være forbundne med Kristi Evangelium, til Frelse og Saliggjørelse for Menneskenes Børn.

Hjernen kalder.

Den gode Hyrde sagde: „Kommer hid til mig, alle, som arbejde og ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile!“

Bed Venævnelsen „den gode Hyrde“ forstaas altid vor Frelser, Guds Søn, Jesus Kristus selv. „Kommer hid!“ Hvilkens venlig Indbydelse! Fjærlig, ikke bydende eller truende, men en uegenmhtig Indbydelse til alle, som paa nogen Maade føler sig „besværede“ eller utilfredse med deres egen Tilstand, og som er betyngede enten af indre eller af udvortes Gjenbordigheder og trænger til Lindring. Hvor vidt omfattende er ikke denne Indbydelse til Hvile og Sindstro; uden Bevingelse af nogen Slags; uden nogen Bestemmelse af Tidsrum, naar den ophører at gjælde. Ophørte den at være gjældende, da Frelseren gik bort til Faderen? Nej! Efter sin Bortgang sendte han „Talsmanden“, som han havde lovet, nemlig den Hellige Land, der skulde „vidne“ om ham, at han var den Højestes Søn, med fuld Autoritet til at virke for Faderen selv og vidne om Evangeliets Egthed, som han havde forkyndt og lært Menneskene at efterkomme.

Før sin Bortgang besalede han sine Apostle, at de skulde fortsætte Arbejdet med at sprede Lys og Kundskab om Evangeliet i „al Verden“ —

overalt, hvor de funde komme, og Talsmanden skulle staa dem bi i dette Foretagende, ligesom han selv havde gjort, medens han var hos dem.

Den hellige Skrifst bevidner, at dette vigtige Øste blev opfyldt. Apostlene traadte frem i Kraft, og, syldte af den Helligt Aand, vidnede de om Frelserens Liv og Gjerninger, hans Besalinger, hans Lære, hans Videlse og Død, men vigtigst af alt om hans virkelige Opstandelse til Liv efter Døden; at ligesom han, som ogsaa var jordisk, opstod, saaledes vilde alle de Døde engang opstaar til Liv og afgive Rapport over deres Fordelivs Gjerninger, saa at Enhver kunde blive belønnet — tildels efter Fortjeneste, men ogsaa erholde Maade af en retsærdig Dommer.

Den gode Hyrde er ikke død. Hans Indbydelse: „Kommer hid!” udraabes endnu i Dag af hans hemyndigede Tjenere og Tjenerinder, hvorsomhelt Lejlighed gives dem dertil.

Lys og Kundstab om Gud, hans Væsen og Billie, tilbydes enhver nu som dengang. Maaden, hvorpaa Mennesket kan opnaa evigt Liv, hvilket er Frelse fra Ulykkelighed og Død og Delagtiggiørelse i Guds Riges Herlighedsfhylde, vises enhver, som vil lytte dertil. Indlemmelse i Guds Rige er forud planlagt af Gud Fader og hans Søn, Jesus Kristus, ved visse evige og usoranderlige Betingelser eller Love. Oplysning desangaaende tilbydes alle Sjæle; men paa dem, som saaledes har modtaget Oplysning og Kundstab om Faderens Billie, hviler der et stort Ansvar for Udsorelsen af de dermed forbundne Bligter. Overbevisningen om Evangeliets Sandhed vil hvile som en Byrde paa Sindet, indtil de af Kristus fremlagte Love er blevne esterkommede. Da, og ikke før, er „Byrden“ lettet og løst. „Mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let“, sagde Frelseren. (Matt. 11: 30.) Ja, visseleg er Evangeliet gavnligt og dets Fordringer lette at esterkomme. Med Evangeliets Unnammelse og Esterlevelse følger mange store Velsignelser, der rigelig belønner enhver, som træter efter at tjene Gud ved at underkaste sig hans Billie. Den lovede Helligaand vil vidne om Faderen og Sonnen, stadsæste al Sandhed og bortdrive falske Teorier.

F. C. i „Bituben“.

— Guds aabenbarede Ord er klare Visdomsord, der oplyser vor Forstand og gjør os aandelig seende.

Indhold:

Tale af Missionspræsident Hans J. Christiansen.....	193	Tøraarskonferencen i Aarhus ...	201
Tankeprog.....	197, 199, 204, 208	Øgnens samsundsnedbrydende Birl- ninger	205
De Ondes Læber taler svigefulde Ord	198	Erlighed alene vil ikke lede til Frelse i Guds Rige.....	206
Redaktionelt:		Hyrden falder.....	207
Sangens Indflydelse	200		